

TÓTH N. KATALIN

A gyermekrabló naplójából

– Szia! – köszöntem rá aznap este, mikor először találkoztunk szemtől szembe. Már sokat hallottam róla, tudtam, hogy Evának hívják, és nagyon kíváncsi voltam rá, de ő csak bámult rám, mint akinek földbe gyökerezett a lába, aztán futásnak eredt. Fel nem bírtam fogni ép ésszel, vajon mitől ijedt meg. A telepátikus fordító szerint helyesen ejtettem ki a szót, ami itt üdvözletet jelent. A kezemre speciális kesztyűt húztam, hogy felesleges ujjamat elrejtse. Kellemes arcom van, hosszú szőke hajam, barna őzikeszemem. Neki is kellemes arca van, hosszú szőke haja, barna őzikeszeme. Azt hittem örülni fog nekem, barátnőjévé fogad, a bizalmába avat, de nem így történt. Nyakába kapta a lábát, és úgy elszaladt, mint aki kísértetet látott. Honnan tudhattam volna, hogy a földlakók nem szeretnek találkozni a saját hasonmásukkal?

Napokig követtem anélkül, hogy észrevett volna. Titokban kilestem minden mozdulatát, beleértve a legintimebb pillanatait is. Tanulmányoztam a legkülönbözőbb testhelyzetben. Mindent tudni akartam vele kapcsolatban, még azt is, hogy hogyan kulcsolja alsó végtagjait a tenyészpárja derekára. Közben igyekeztem tapintatos lenni, nem kívántam zavarni. Hagytam, hadd élje a mindennapi életét úgy, ahogy megszokta. Diszkréten jártam a nyomában, akár egy árnyék, de ő mintha megérezett volna valamit. Nyugtalanul aludt, kapkodva étkezett, idegesen kommunikált a társaival. Nem értettem a viselkedését, hiszen nem bántottam, csak szemmel tartottam. Muszáj volt kinyomoznom, milyen ételt fogyaszt szívesen, ez ügyben egész nap kitartóan kajtattam utána, erre ő üres gyomorral felpattant a terített asztal mellől, hátat fordítva a jelenlévőknek. Eltűnt a mosdóban, és csak 5 terai perc után támolgott elő. Éjjelente mintát vettem a vérből meg a vizeletéből, de hiába reménykedtem, minduntalan csalódnom kellett. Az Eva nevű nőstény rendszeresen humán hormonokat vitt be a szervezetébe, hogy megakadályozza a spontán fogantatást.

A nevem Roa Leviata, a Garuda galaxis Chimméra nevű kisbolygójáról származom. Bolygónk lakosságát öröklődő genetikai betegségek tizedelik, a termékenységi szint alá csökkent, leszámazottaink pedig javarészt degeneráltak a beltenyészetnek köszönhetően. Én személy szerint egészségesnek számítok, de génjeim magukban hordozzák nagyanyám tettének következményeit, aki annak idején ifjú fejjel könnyelműen jelentkezett egy Chimmérán kívüli kísérlet alanyául.

Szorgalmasan figyeltem Kristinát, vele együtt edzettem. El sem hinnétek, milyen fárasztó volt, figyelembe véve a Terra kíméletlen



gravitációját. Fél óráig próbálgattam egy tampon felhelyezését, de nem mentem vele semmire. Ő meg beugrott a mellettem lévő intim kabinba, és 0,5 terrai perc alatt elintézte. Képzeltetek, milyen dühös lettem, hogy nem tudtam alaposan megfigyelni a technikáját! Időnként beövakodtam a szobájába, hogy álmában mintát vegyek tőle. Ígéretesnek bizonyult, hiszen a fiatal, tenyészetre alkalmas hímek egymást váltották a fekvőhelyén. Megvártam, amíg elalszik, de gyakran én hibernáltam magam hamarabb, mint ő. Egyszerűen képtelen voltam alkalmazkodni a ritmusához. Volt olyan, hogy az egész nappalt átaludta, máskor meg csak pörgött, miközben figyelmen kívül hagyta a Terra ciklusát. Aznap reggel a hormonszintje bizakodásra adott okot, de meglehetősen zavart az opiátok, az alkohol és a barbiturátok jelenléte. Ennek ellenére a teszt pozitívan piroslott, és én azt se tudtam, hová legyek örömben. Egy holdforduló múlva terveztem a nagy akciót, hogy az én kincsemet megszerezsem. Beavatkozásra készen vártam, de Kristina eltűnt, és nem is mutatkozott három földi napig. Titokzatos távolléte után a magzatnak nyoma sem volt, viszont aggasztó belső sérüléseket regisztráltam rajta, és már a legkevésbé sem érdeklődtem iránta.

Szép emlékü szépanyám maga is egy titokzatos projekt eredményeképp jött a világra. Chimméra kormányzója, bölcs Pharaon még az ő születése előtt kihirdette a vészhelyzetet. Nem nézhette tovább, hogy bolygónk flórája és faunája megállíthatatlan hanyatlásnak indult. Pályázatot tett közzé, melynek támogatásával a legzseniálisabb javaslatot összeállító mesterek intergalaktikus utazáson vehettek részt, ahol lehetőségük nyílt teóriájukat tetszőlegesen választott genetikai anyaggal tökéletesíteni.

Nagyi a Hydra nevet kapta, ami a Terra legértékesebb életadó folyadéka. Szép, egészséges és intelligens volt. Nem csoda, hiszen hús válogatott egyed DNS-éből hozták létre az állományát. Komoly felkészülést követően készen állt a feladatra, hogy átutazza a galaxist, és megmentse Chimmérát.

A komor, sötét épület elszigeteltsége ellenére is megtetszett nekem, mégpedig azért, mert csupa nőnemű egyed lakta. Titokban mindet megvizsgáltam, de csak egyet találtam, aki megfelelt az elvárásaimnak. Agatának szólították, és a társaihoz képest meglehetősen furcsán viselkedett. Napközben velük együtt étkezett, hódolt ismeretlen Istenének, énekelt, gyakorolta a kötelező rítusokat, de este a cellája magányában sokat sírt, és különös dolgokat művelt. Meztelenre vetkőzött, aztán egy lavór víz tükrében nézegette magát. Majd ágyba bújott, és nem odaillő tárgyakat dugdosott a takarója alá. Ezek közül néhányat fogyasztásra alkalmas zöldségként sikerült azonosítanom, de elképzelésem sem volt arról, hogy mire használta őket. Tény, hogy utána megnyugodott, aztán mély álomba merült. A hormonszintje közben az égbe szökött, ezért sietősen akcióba lendültem. A sok csalódás után semmit sem akartam a véletlenre bízni, így a mesterséges beavatkozás mellett döntöttem. Naponta ellenőriztem az állapotát, és nagyon elégedett voltam vele. Ha most sikerrel járok, hamarosan hazatérhetek, és learathatom a nekem járó babérokat!

Nem tudom, hol rontottam el, hiszen minden tökéletesen működött. A gyermek a humán biológia alapelvei szerint fejlődött, mégsem kaptam lehetőséget arra, hogy megkaparintsam. Agata egy reggel ima után nem ment vissza a cellájába, hanem kimászott a meredek sziklára épült kolostor falához, és a mélybe vetette magát.

A krónikák úgy emlegetik Pharaont, mint előrelátó, bölcs uralkodót, aki sokat tett azért, hogy bolygónk populációja egyáltalán fennmaradt. Az ő ötlete volt, hogy rokon fajok segítségével mentjük meg magunkat. Nekünk, különleges teremtményeinek kötelességünk tovább éltetni az eszmét, ami létrehozott bennünket, és az életünket áldozni érte, ha szükséges.

Minden igyekezetem ellenére sem tudtam felmutatni semmilyen kézzelfogható eredményt, ezért aztán kísérletezés helyett a megismerésre fordítottam minden energiámat. Beiratkoztam egy Terra-körüli ismeretterjesztő utazásra, ami a földlakók körében nagy népszerűségnek örvendett. Eleinte négy keréken guruló fémkaszliban zötyögtetek egész nap, ahelyett, hogy repültünk volna. Gurulni itt bárhová lehet, repülni viszont csak nagy távolságokra érdemes. Nevetnem kell... tudják ezek egyáltalán, mi az a nagy távolság?

Első megállónk egy szent helyen épült hatalmas templom volt, telezsúfolva mindenféle falfestménnyel. A földből sugárzó energiát szinte tapintani lehetett. Itt minden Isten fia és az ő anyukája körül forgott. Ha tudná Jézus Krisztus, mekkora felhajtást művelnek nevében a kései leszármazottak... Magda nagynéni személyesen találkozott ezzel az emberrel, és ennyi elég is volt ahhoz, hogy a pletykás népség összehozza őket. Magda szerint csak egy egyszerű, de tehetséges szónok volt, rosszkor tartózkodott rossz helyen, jókora felfordulást okozva már a puszta jelenlétével is. Röhögőgörcs környékezett, mikor megláttam Eros bácsikámat nyíllal a kezében, pufók angyalkának ábrázolva. Alig bírtam visszafogni magam, pedig templomban voltam, és a szakrális helyeket illik tiszteletben tartani. Szegény bácsi! Jó, hogy nem látja... Nagy mesélte, hogy egykor Eros feladata volt beválogatni a tenyészetbe az összeillő párokat. Nem nyíllal, hanem inszeminációs fecskendővel dolgozott, és sovány volt, mint a gebe.

Az idegenvezető azonban máshogy tudta. Meglepett, hogy a társai éppen őt választották széleskörű tájékoztatásra, ha csak ilyen szegényes tudással rendelkezett a saját népe eredetéről...

A sivatagi túra nem gyötört meg annyira, mint a többi turistát, mivel a Chimméra is száraz éghajlatú. Az utaskísérők vizet osztottak, az ital nevéből nagymama jutott az eszembe. Az első transzporttal érkezett, elképzelése sem volt, mi vár rá. Nevelőszülei, Zeuss és Heira elismert biológusként elsőként részesültek abban a megtiszteltetésben, hogy az Olympos projekt keretében egy kapszulában a Terrára lépjenek. Bőségesen állt rendelkezésükre mindenféle felszerelés és ellátás, ami a túlélésüket meg a szaporodásukat biztosította. Egy apró félsziget legkiemelkedőbb pontján értek földet, ami ideiglenes lakhely lett számukra. Sokáig nem is mertek elvegyülni az őslakosok között. Időre volt szükségük, hogy a nyelvet meg a helyi szokásokat elsajátítsák. Titokzatos életük viszont találgatásokra adott okot, hiszen a tevékenységük jól látszott a völgyből is, és a sok különös fényjelenség, a megváltozott időjárás, a szokatlan külsejű egyének megjelenése magyarázatot követelt. Laboratóriumuk kétszer is kigyulladt, mire megszokták, hogy a Terra levegője jóval oxigéndúsabb, mint a Chimméráé. Zeuss akkor parancsot adott öccsének, Háddesnak, hogy ásson le a hegy gyomrába, és vájjon barlangot, ahol nyugodtan tevékenykedhetnek, de a föld nem tűrte, hogy az idegenek alagutakkal fúrják át egyik dombtól a másikig. Amikor Háddes hosszadalmas fáradás után végre elért a Vezuv mélyére, a vulkán dühe kitört, és maga alá temette azt a területet, amit Zeuss tanulmányozni szeretett volna. A katasztrófában minden összegyűjtött adat megsemmisült, tehát kezdhették a munkát előlről. Heirának akkor az az ötlete támadt, hogy szervezzenek versenyt, ahol a legrátermettebb terrei hímek erejük összemérésével bizonyíthatják alkalmasságukat. Ha jól tudom, a kezdeményezés beváltotta a hozzá fűzött reményeket, sőt a mai napig is praktizálják, habár nem az eredeti formában.

Valami megmagyarázhatatlan szomorúság telepedett a lelkemre, ahogy őseim életének történetét hallgattam egy idegen faj képviselőjének előadásában.

A parton végre kiszállítottak a kerek járműből, és egy hajó nevű úszóalkalmatlanságba tereltek. Iszonyodom a túl sok folyadéktól, de kíváncsiságom mindig felülkerekedik az érzelmeimen.

A hajó sokáig küzdött a tenger hullámaival, míg az idegenvezető mindenféle marhassággal traktálta a csoportot, akik akkora áhítattal hallgatták, hogy nem merem közbeszólni. Nagyanyám biztosan nem volt büszke azokra a selejtes utódaira, akik a legelső generációból származtak. Na de hogy Sküllá, Echibna, Medusa, Küklopsz és a többiek helyi lakosokkal, arra tévedő hajósokkal táplálkoztak volna!? Kizárt dolog. Egy félresikerült kísérlet termékeiként a szigorú szabályzat szerint azonnali megsemmisítés várt rájuk. Legalábbis én így tudom.

Számomra Egyiptom az emberiség bölcsője. Furcsa volt Bastett mama humán géneket hordozó imádott kismacsuskáját viszontlátni a sivatag kellős közepén ekkora kivitelezésben. Eredetileg Atonnak hívták, nem pedig Szfinxnek. Életképtelen volt a drága, és amikor elpusztult, Bastett mama vigasztalhatatlanul gyászolta. Még a tudományos munkát is elhanyagolta miatta. Leborotválta mindkét szemöldökét, aztán vallást alapított a tiszteletére. A trónon ülő terrai király, aki Pharaon kormányzónk nevét bitorolta, nem ellenkezett, hanem teljes háza népével együtt áttért az új isten hitére. Hatalmas szobrot emeltetett a különlegesen torz cica tiszteletére, amit a nagy özönvíz sem volt képes elmosni.

– Nincs abban semmilyen bikamúmia – kottyantottam el magam a Luxor alatti pincében, miközben a látogatók azon tanakodtak, hogy a megszentelt bikák testét tartalmazó óriási szarkofágok vajon hogy fértek be a szűk bejáraton. Azonnal megbántam, amint kinyitottam a számat. Az elszántabbak bakot adtak egymásnak, hogy a legkíváncsibbak bekukucskálhassanak a kőkoporsókba. Még szerencse, hogy semmit se láttak a vaskos fedelektől. Hogyan tudtam volna nekik elmagyarázni, hogy minden Apis más-más templom alatt nyugszik, és a hely, ahol most járunk, a félresikerült torzók temetője, melyeknek apróra darált csontjait bika alakúra fáslizott múmiák képében temették el? A látogatók körében az is rengeteg kérdést vetett fel, hogy minek mumifikáltak akkoriban annyi szentnek tartott állattetemet? Az egyszerű emberek eleinte Horuss nagypapának akartak kedveskedni velük, és ebből hamarosan divathóbort lett, hiába magyarázta nekik, hogy a szikkadt testek számára használhatatlanok. Anyám, Arianne mesélte, hogy a Terra világában a föld színe alatt semmi sem ugyanaz, mint a föld felett, és én hittem neki. Apám egy sajnálatos félreértés miatt végigjárta érte Minos Tauris katakombáit, és csak a szerencsének köszönhetően látta meg újra a napvilágot, tehát biztosan nem beszélt hülyeségeket. Helybéli kirendeltségünk később nyilvánosan is elnézést kért tőle azért, mert nem hozták időben tudomására a barlangban nevelt hibrid létezését.

Az Újvilág számomra nem mondott semmi újat. Manitou ükapám még jóval az én születésem előtt népesítette be. Minden bennszülött bőrét vörösre festette, mert ez volt az öreg kedvenc színe. Hallottam, hogy akkor veszítette el az eszét, mikor tiszta vérvonalból származó egyetlen fiát felfalta egy jaguár. Kultuszt csinált belőle, hogy a fájdalmát enyhítse, de hiába, Chimméra társadalma sohasem fogadta volna vissza élő utód nélkül. Bánatában valami Dorado nevű városban húzta meg magát a dzsungel közepén, és minden kapcsolatot megszüntetett az anyabolygóval.

Az idegenvezető hevesen gesztikulálva magyarázott az Andok lábánál fekvő kihalt romváros eredetéről, de én alig figyeltem rá. Quetzal dédnagypapa nem a tériszonyáról volt híres. Az antigravitációs lift segítségével bármilyen tömeget meg lehet mozgatni, és egy piramis alakú, vastag falú építmény minden szempontból ideálisnak nevezhető, ha a belsejében valaki titkos laborkísérleteket kívánna folytatni. Dédnagypapának némi vérre lett szüksége, de azt ő sem gondolta komolyan, hogy a maják ennyire komolyan gondolják majd az együttműködést. Később az inkák még inkább iparkodtak fedezni a szükségleteit. A piramis tetejéről patakokban ömlött a vér, és az őslakosok cserébe megelégedtek azzal, hogy Quetzal dédnagypapa évente egyszer esőt generáljon számukra a kukoricaültetvény felett.

Afrika sem szolgált meglepetésként. Maria bőre sokkal sötétebbnek tűnt, mint az enyém. Ez nem zavart különösebben, de az annál inkább, hogy egy kicsit sem hasonlított rám. Kétszer is ellenőriztem az adatait, az analízis során mégis mindig ugyanazokat az eredményeket kaptam. A DNA és a halo-gének egyeztek, Maria minden kétséget kizáróan szépanyám egyenes ági leszármazottja volt. A nyomába eredtem. A megfigyelés unalmasnak ígérkezett. Egész nap a konyhája előtt gubbasztott, hogy növényi eredetű táplálékot gyártson leszármazottai számára. Fiatal kora ellenére már három utóddal büszkélkedhetett, akik kivétel nélkül életerősnek bizonyultak. Boldog voltam, azt hittem, ő lesz az én megmentőm. Sajnos, most is csalódnom kellett, ugyanis a párja hosszadalmas törzsi háborúban vett részt, nekem pedig nem volt türelmem várni. Elővettem a vésztartalékokat, és titokban a magammal hozott spermával termékenyítettem meg. Tűkön ülve váraкоztam. A magzat szépen nőtt, már csak néhány terrai nap volt hátra a nagy eseményig, mikor a család feje visszatért a győzedelmes hadjáratból, és egy gyilkos segédeszközzel agyoncsapta várandós feleségét. Napokig szomorkodtam, olyan fekete textíliába csavarva magam, mint a Terra lakói szokták, ha gyászolnak. Sajnos Maria élő gyermekei már túl idősök voltak ahhoz, hogy képesek legyenek akklimatizálódni. Kénytelen voltam másik alany után nézni.

Utazásom kezdetén még repülésért könyörögtem, de most már meggondoltam magam. A rozoga Tupoljev minden volt, csak biztonságos nem. Az összes illesztéke recsegett-ropogott, mintha pont ebben a minutumban akarna széthullani alattam. Tengeri só marta alkatrészei épphogy kibírták a hosszú utazást. Megérkeztem oda, ahonnan a történelmi feljegyzések szerint mások inkább szabadulni szerettek volna. Megérkeztem Szibériába.

Parom bácsikám váltig állította, hogy ebben a nagy kiterjedésű tartományban szinte bármit el lehet dugni. Legyen szó egy elfuserált kísérlet eredményéről, radioaktív szeméttelről, esetleg valami egészen másról, elég hozzá egy kis csinnadratta némi fényjelenséggel aláfestve, és máris minden el van intézve. A bennszülöttek majd egy ideig nyavalyognak, hogy tilos átmenniük a szomszédos faluba, a szeszfőzde alkalmazottai biztosan vizezik a vodkát, mert mínusz ötvennél megfagy, és nem jön ki a pohárból, négy agancsa nő a lovaknak, törpülnek a medvék, ellenben ujjnyi vastagok a földigiliszták, olvad a tundrát fedő hóréteg, egyre feketébb a föld, ami egyre könnyebben beszívja a nap sugarait, és ez újabb hóréteget olvaszt meg, de hát kit érdekel ez?! Élnének csak a Chimmérán, majd megtudnák...

Nagyezsdát nekem teremtették az univerzum istenei. Minden berendezésem riadót fújt, mikor először egymásba botlottunk. Nem tárgítottam tőle, még a Rossiáról is lemaradtam miatta. A neve nyelvünkre lefordítva reményt jelent. Reményt az én számomra. Boldog voltam, mikor összejött Kosztyával. A nagydarab legény módosulatlan genetikai állománnyal büszkélkedhetett, kiváló fizikai kondíciójának köszönhetően naphosszat rendületlenül vágta a fát, ő meg egész nap sütötte neki a pirogot. Aztán történt valami különös, és Nadja többé szóba sem állt Kosztyával. Megdöbbsentem. Másnap a bábuska tanácsára már Sergejnek vitte a pirogot meg a vodkát, mert ő volt az erdő tulajdonosa. A cingár, hajlott hátú, kölyökképű humanoid láttán még az életkedvem is elment. Sürgősen jegyet váltottam a legelső vonatra, és hátat fordítottam Oroszországnak.

Nincs okom panasza, egy terrai viszonyokhoz mérten korszerű repülő masina transzportált Ausztráliába. Ráadásul valami okból kifolyólag két vadászgép kísért egész úton, hogy a biztonságunkat garantálja.

Ez a sziget olyan, mintha nem is ezen a bolygón lenne. Mégis mindenki elhiszi, hogy itt van, még azok a földlakók is, akik sohasem jártak itt. Ezt nem egészen értem... Pláton

papa szerint annak idején Ausztrália Atlantisszal is kereskedett. Ha belegondolok, nem is olyan badarság, bizonyítékok is akadnak, mégsem hiszi senki. Gondoljátok csak meg, ha Ausztrália most lesüllyedne a tenger fenekére, ezer terrai év múlva vajon ki hinné el nektek az erszényes állatokról, ugráló kengurukról, levélzabáló medvékről, gumifákról, kacsacsőrű emlősökről szóló vad beszámolóitokat?

Susan egészen biztosan a vérrokonom volt, ő hordozta a legtöbb Chimmérai gént, ezért letelepedtem a közelében, hogy szükség esetén kéznél legyek. Egy éjjel megvizsgáltam, és alkalmasnak találtam őt. Ideális alany válhatott volna belőle, de másnap széttépték a dingók a telke kellős közepén. Egy terrai hétig sirattam. Ennyire peches nem lehetek...

Elődeim nem először taposták a Terra talaját. Már nem tudjuk pontosan, hányadik generációnk volt az, akik még a gyíklények korában léptek erre a földre. De valamelyik dédapám említette, hogy Dee ómami akkor járt itt, mikor ez a sziget egy földrészt alkotott a mostani jégbirodalommal. Dee ómami egy kitörni készülő tűzhányót tanulmányozott éppen, mikor az a bizonyos dög meglepte. A felbőszült raptor elől menekült, miközben elvesztette a nyakláncát, amit ópapitól kapott ajándékba. A forró vulkáni hamuban hagyta a lábnyomát, de hogy a láncát hol hagyta, azt nem tudjuk. Ha megtalálták, akkor sem kapjuk vissza, mert terrai idő szerint már több mint egymillió éves lehet.

Nem érdekelt Dee ómami láncá, az Antarktisz elkerülve indultam nyugat felé. Sivatagos világból származom, nem bírom a hideget. Elegem van, visszautazom Európába.

A vén földrészt időközben előzőnlötték az ismert világ minden sarkából származó migránsok. Mintha egy újkori honfoglalás zajlana le a szemem előtt. Láttam én már sok eseményt, néhányszor még történelmet is írtam, de ilyen fokú invázióra nem voltam felkészülve. Bambultam egy ideig a média előtt, amit néhány kredit fejében bárki megtekinthet otthon a saját kivetítőjén, aztán arra gondoltam, minék áramlik ide ez a tengernyi nép, ha nem hoz semmi hasznot? Kiléptem az utcára, ami itt nyilvános közlekedőhely, és végigbámultam az egész csordán. Zömében fiatal nőstényeket láttam, akik szültek úton, útfélen, esetleg épp áldott állapotban voltak. Ennyi termékeny egyed közt találok megfelelő! Gyorsan visszarohtam a szállásomra a felszerelésemért. Megvagyok mentve, sőt, ha jól kezelem a helyzetet, Chimméra is meg van mentve!

Aisát és Sabát úgy őrizték, akár valami kincset. Sehogy sem értem hozzájuk, pedig a sátor, amiben laktak, nem volt valami biztonságos, de a lányok egy terrai percre sem maradhattak egyedül. Az apjuk vagy a bátyjuk állandóan ott lógott a nyakukon. Még egy hajszálat sem sikerült beszereznem tőlük, hogy bizonyosságot szerezzek, és a fertőző betegségeket kizárhassam. Elkeseredtem. Van még a Terrának olyan rejtett zuga, amit nem kutattam át alkalmas alany után?

Esti sétám alkalmával halott csecsemőt találtam a szemetesben. A baba minden kétséget kizáróan Dee nagyí távoli leszármazottja volt. A biztonság kedvéért szövetmintát vettem tőle, kielemeztem, aztán bögttem egy sort. Miért van az, hogy mindig későn érkezem?

Már nagyon vágyakoztam haza az enyéim közé.

Mint említettem, utálok a hideget, mégsem volt más választásom. Egyetlen porciám sem kívánta az Északi-sark klímáját, és abban sem voltam biztos, hogy az inuitok közt találok-e megfelelő jelöltet. Ki tudja, egyáltalán eljutottak-e idáig az őseim, és ha mégis, vajon hagytak-e maguk után nyomokat? Hetekig barangoltam a csontfagyasztó hidegben, de csak barátságatlan jegesmedvével meg dagadt fókákkal találkoztam. Tudatában voltam, hogy időm véges, és ha nem akarok örökre itt ragadni, össze kell kapnom magam. Kézelfogható eredmény nélkül nem érdemes visszaindulnom egy haldok-

ló bolygóra. A Chimmérán nem fogadnának szívesen utód nélkül. Mindegy, milyen úton-módon jutok hozzá, a feltétel meg lett pecsételve. Adódott volna még egy lehetőség, de az nem nyerte el a tetszésemet. Nem vagyok én tenyészlombik, hogy hosszú hónapokon át a saját testemet bocsássam táptalajként egy parazita rendelkezésére. Még mit nem! A nagy elmélkedés közben nem néztem a lábam alá, a hótakaróval borított jégpáncél orvul megnyílt alattam, és én hatalmasat zuhantam, egyenest a Terra mélyébe. Teljesen elveszettnek éreztem magam, hiszen nem volt kéznél egy angolul beszélő idegenvezető sem, aki kalauzoljon. Az örök fagy birodalma magába fogadott, a járat pedig ropogva omlott be a fejem felett.

A barlang talaja síkos volt, mindkét oldalról végeláthatatlan folyosók alkották. Az alaprajzát képtelen voltam feltérképezni, mert olyan szövevényesnek tűnt, akár egy labirintus, ami a változatosság kedvéért most a sarkvidék alatt található. Nem is sejtettem, milyen közel járok az igazsághoz. Körülöttem a jégfal áttetszően szikrázott a Sol felülről beszűrődő fényében, és nekem a lélegzetem is elállt attól a páratlan látványtól, ami a szemem elé tárult. Az évezredekkel ezelőtti események pillanatképei úgy fogtak körbe, mintha csak én is a jelenet szemtanúja lennék. Tőlem jobbra kifejlett mamut teste lebegett teljes életnagyságban, mellette félig kibelezett gyapjas orrszarvú, fuldokló kardfogú tigris és valami karcú, szarvasszerű állat szétmarcangolt maradványai, amihez foghatót még a felkészítem során olvasott dokumentumok közt sem láttam. A talaj meredeken lejtett a talpam alatt, nekem pedig olyan érzésem támadt, mintha nemcsak a tengerszint alá süllyednék, de az időben is haladnék visszafelé. Hatalmas, csonttá fagyott bőrmadarak, sosem látott békaszerű gyíkok kísérték utamon, akárcsak valami jégkorszaki panoptikumban. Egy félig lefejezett növényevő saurusz összezúzott teste kétoldalt kilógott gyilkosa szájából, lábai a haláltusa görcsbe merevedve, a ragadozó rusnya pofáján vörös jéggé fagyott vérpatak. Hatalmas páfránylevelek, legázolt zsurlóágak közt megbúvó krokodilféle hulló, még a nem sokkal előbb zsákmányolt páncélfejű hal farka is látszott a fogai közt. Elképedve bámultam a jégfal foglyait, akik láthatóan nem pánikhelyzetben, hanem hétköznapi életük egy pillanatában dermedtek halálra. Volt némi fogalmam a Terra prehisztorikus élőlényeiről, de ez a látvány minden képzeletet felülmúlt. Vajon Dee nagyit mit érzett, mikor egy hasonló fenevad eredt a nyomába? A legenda szerint ő csak a nyakláncát veszítette el, én a helyében talán a fejemet is elvesztettem volna. Na és Bastett néni? Kibújt volna a bőréből örömben, ha ilyen kardfogú macskákkal kísérletezhet holmi közönséges Felis helyett. Lefogadom, hogy ekkora fogakkal a Szfinx most teljesen másként festene, talán jóval méretesebb is lenne, de hogy mekkora, azt elgondolni sem merem.

A járat egyre jobban lejtett, már csak fenéken csúszva lehetett közlekedni benne. Nem kerülte el a figyelmemet, hogy olyan síkosra volt koptatva, akárcsak egy naponta használt csúszda alja. El sem tudtam képzelni, hogy fogok innen kijutni, ha kijutok egyáltalán. Borús gondolatokba merülve vettem be egy újabb kanyart, de a következő pillanatban azt se tudtam, hogyan fékezzek. Alig hittem a szememnek. Utam látszólag véget ért, mégpedig egy leviatán kítátott szájában. A nevem Leviata, anyámat névadáskor a bolygó elődeim által létrehozott, időközben kihalt teremtményei ihlették, mintha csak tudta volna, hogy egy napon visszatérek a titokzatos Terrára, végrehajtani nem kevésbé titokzatos küldetésemet. Szerintem ő sem gondolta volna, hogy szó szerint a névadóm belsejében landolok majd. Siklás közben kissé megnyugodva tapasztaltam, hogy a kígyó maga is a hátborzongató kiállítás része. Különös érzés volt leszánkázni a torkán, még akkor is, ha tudatában voltam, hogy nem képes kárt tenni bennem. Gyomorsavai jégkásává kristályosodva csillogtak az út két oldalán, én pedig megállíthatatlanul nekicsapódtam egy megalodon félig emésztett torzójának.

A levegő várakozással ellentétben nem hűlni, hanem melegedni kezdett. Kigomboltam magamon a vastag viharkabátot, mert úgy éreztem, menten megfulladok. Már a cipzárakkal voltam elfoglalva, mikor a falaknak tűnő belső részek egyszerűen rám olvadtak, aztán beborított a sötétség.

Tíz Terrai éve élek eltemetve mélyen a hótakaró alatt. Boldog vagyok. Mondhatom, sokkal boldogabb, mint valaha. Megkaptam, amire vágytam, ezzel teljesítve küldetésemet. De eszem ágában sem volt az eredményt átadni Chimmera kormányának. Vér és fájdalom árán szereztem kincseimet, ez a vér az enyém volt, a fájdalom minden másodpercét egyedül én éltem át. Megszenvedtem értük, és a szeretet összeköt velük. A biológiai apjuk, egy helybeli férfi állt mellettem, akiről tudtam, hogy semmilyen szempontból nem felelne meg a szigorú kritériumoknak, mert szarvak nőnek a feje mindkét oldalán, vörös a szeme, és patát visel a lábán cipő helyett. Csokolózás közben vigyáznom kell, hogy ki ne szúrja a szemem, de szeretjük egymást, és ez az, ami számít. Három utódunk sem nevezhető tipikus földlakónak, hiszen Dee nagy laboratóriumban előállított chimmerai állományát hordozzák vérükben. Chim az apjára ütött, de neki nincs bojt a farka végén, Immer az ötödik végtagját leszámítva kiköpött hasonmásom, a kis Era pedig már a szárnyait bontogatja. A jégpáncél lassan, de biztosan olvadozik a fejünk felett. Egyszer, ha majd eljön az idő, talán újra megpillanthatjuk a rendszer fényes napját, és együttes erővel belopjuk a múltat a jövőbe.

Apa, matrica, 2004

